

AD LECTOREM

CANDIDVM

ET ANTIQVISSIMÆ

*Hippocraticæ Doctrinæ
studiosum.*

PRÆFATIO.

Hippocrates, fulgentis-
simum Medicinæ lu-
men, Diuina sua ora-
cula, enigmatibus
obuelauit, & præcepta, in om-
nibus doctrinæ suæ operibus, la-
conicè retulit; adeò, vt obscura
eius breuitas, & eloquia, à scri-
ptoribus, in varios sensus distor-
ta sint, quorum quadam Gale-
nus mirà artis solertià, ac venu-
sto ordine, in capita disposuit;
quadã verò, & præsertim AV-
REVM LIBELLVM DEDI-
AETA, mysterijs repletum, in-
tacta reliquit. Diuinus enim Se-
nex, hos solis chimiæ cultoribus
delegauit, quæ ars olî, & fortasse
Hippocratis seculo, naturalis
philosophia appellabatur. Quis
* 6 enim,

*Veterum
scripta æ-
nigmatica
& velut
Apollinis
oracula.*

PRÆFATIO

enim, Senis rarissima eloquia, aut ignem mollem ibidem, mente percipiet; nisi in occulta hac Hippocratica naturali doctrina sit exercitatus? Attestante id Rai-

*a Testam.
cap. 26.*

mundo (a) Ut cunque, logicus inquit: habeat profundum ingenium argumentabile, aut naturale, de rebus extrinsecis, tamen nunquam per aliquam rationem, quæ venit ad sensum, poterit directè cognoscere, nec iudicare, quomodo semē, in terra pullulet, crescat, & colligat fructus: nisi cum doctrina experimentalis, prius intraverit in NOSTRAM PHILOSOPHIAM NATURALEM, & non sophisticam sermocinalem illam, quæ nascitur logicis, per diuersas præsumptiones phantasticas: qui cum prognosticationibus sequelarum, contra vim naturæ, faciunt multos pertinaciter errare, in sophisticatione mentis. Quia per nostram mechanicam scientiam, intellectus est rectificatus vi experientiæ, respectu oculi, & veræ notitiæ mentalis, imò experientiæ nostræ
stant

AD LECTOREM.

stant supra probationes phantasticas conclusionum, ideòque nec eas tolerant: sed omnes alias scientias, ostendunt, viuaciter intrare in intellectū. Vndè deinceps intelligimus per naturam intus illud, quod est, & quale est. Quia per talem scientiam intellectus stat denudatus superfuitatibus & erroribus, qui ipsum ordinariò remouent à veritate, propter præsumptiones, & preiudicata, credita in conclusionibus. Hinc enim nostri se direxerunt ad intrandum per quilibet scientiam, in omnem experientiam, per artem, iuxta naturæ cursum, in suis **VNI-VOCIS PRINCIPIIS.**

Spagyria enim sola est speculum veri intellectus: monstratque tangere & videre veritates earum, in claro lumine. Ideòq; habet tabula smaragdina. Per hoc genus demonstrandi, fugiet à te, omnis obscuritas, &c.

Huius antiquiss. philosophiæ fundamenta indigitat Hip. in supra citati libelli principio (a).

alib. 1. de diata.

Con.

PRÆFATIO

hæc sub variarum artium operatione, paucis saltem discipulis Pythagoricorum more indiguit; Sic Basilius magistrum sequutus sub cerevisia coctione (a) & alijs rusticis laboribus nota fieri voluit.

a Vid. cur-
ris Trium.
ph. An-
tim.

Paracelsus autem, vulgaria remnens, licet ab Ecclesia hærese os damnatus, cum Hippoc. tamen in Antiquissima Doctrina consentit, dicta natura instrumenta, sub diuersorum spirituum nominibus (b) in scenam produxit.

b spiritus
alter tra-
hit, alter
protrudit,
idē autem
uterg; fa-
cit, &c.
Hip. lib. I.
de diata.

Reliqua turba antiquorum philosophorum, dicta Archite. Etonica instrumenta, sub ficto nomine RE-BIS, (quasi binas res ostenderent) absconderunt: hinc natum est illud.

Est rebis in dictis, rectissima norma figuris.

alij sub alijs velaminibus &c.

Quibus respondeo, quod non solum hæc, sed alia quam plurima perpendi, & alta mente reuolui, ab hoc autem meo instituto (ob rationem infra dicendam) auocari, nullo modo posse; præsertim dum Reipublicæ, cui om-

nes,

AD LECTOREM.

nes, fortunarum nostrarum maiorem partem debemus, prodesse puto: Hec nimirum, naturæ instrumenta, dum in lucem profero, Methodum certam, & apertam, hætenus à paucis visam, explosis omnibus ambagibus, & fallacijs, simul ostendo; adeò ut *ALCHIMIA* antiquissima, nobilissima & ars necessaria, ab ignaris & rudibus osoribus, sine calumnijs, tuta subsistere, & illiteratorum, flagitiosorumque hominum latvatus, in posterum euitare possit.

Quid enim frequentius à vastissimis illis gigantibus audiatur, nò solum in prænominata mundi lumina, sed etiã in eos, qui libertatis & pietatis memores, difficultates, quas antiqui (Numinum instar mihi semper fuere colendi) posuerunt, laborum assiduitate, & meditatione, obscuritatesque aperire student; quàm desertores, Empiricos (ad experientiam tamen inuitè confugiunt) prestigiatores appellari & imò minas addūt, apud imperitos (quod miratus, tantam arrogatiam cadere posse in tantillum subiectū)

Nullius
viri boni
famam hic
laceflo

se

PRÆFATIO.

aliorumque colorum tempera-
tura, ab ea prodiit. Sed quis
omnia beneficia pro humano
usu, ab hac arte exorta enarrare
potest?

cereuisia.

Tota septentrionalis plaga, vt
& Patria mea, huic arti quam
plurimum debent, conficitur ibi-
dem potus ex hordeo, quem ce-
reuisiam appellant: Hordeum
autem, vt docet Galenus, parum
coctum ventositates efficit, op-
pilationes, si meliusculè bullie-
rit: Antiqui autem nostri, huius
artis ope ab Hippocrate edocti,
in ipso hordeo, natura instrumen-
ta excitarunt, & in nouum se-
men transmutarunt, quod non
amplius hordeum, sed maltham
(a) nunc vocant: Maltham con-
tritam coquunt, & iterum ex-
citant interna instrumēta ad al-
terationem, hæc actio vocatur
fermentatio, quia feruere vide-
tur. Hac methodo, Hip: sic docen-
te, fit ex eo saluberrimus potus.

a Brasin
vocant
Galli.

vinum.

Sed quid dico de cereuisia? v-
uarum succus, per se nunquam
fieret vinum, nisi ars concurre-
ret, & instrumēta ad operan-
dum in illo excitarentur. Sic

ne-

neq
fier
ta
nat
cita
age
rie
scit
ver
men
vel
aut
ad
bus
duc
neq
mag
poss
ca d
to,
simp
in v
ret,
ait e
tæ e
qua
fa.
chin
& d
ptiu

AD LECTOREM.

neque panis, hac arte deficiente, ^{panis.}
fieret vnquam, nisi instrumen-
ta naturæ in farina, proportio-
nato igne externo, & aqua, ex-
citarentur; cum verò in inuicem
agere incipiunt, ex nouæ mate-
riæ defectu, massa primò ace-
scit, & paulatim putrescit, tandè
verminescit: Ars verò instru-
mentorum operationē retardat,
vel impedit, vehementi calore
aut frigore: opusque ab artifice
ad vitam sustentandam mortali-
bus necessariam, ad finem con-
ducitur.

At, non solum alimenta, sed
neque medicamenta salubria &
magnæ virtutis hac arte carere
possunt, quod inter alia Theria-
ca docet, nisi enim in eo composi-
to, infinita naturæ instrumenta
simplicium, per fermentationem
in vnum coirent, & sic quiesce-
ret, inutilis planè reperiretur:
ait enim Auicenna: (a) duplica-
tæ esse virtutis medicinam,
quæ fermentationem sit pas-
sa. Hac de causa, inuentor, in
chimicis operationibus versatus,
& doctus, addit vinum, vt prom-
ptius opus perficiatur: per fer-
menta-

² lib. de vi-
ribus cordis
tract. 2.
cap. 4.

PRÆFATIO

mentationem enim transmutantur naturalia quæque, ut de vuarum succo, cereuisia & pane notum est.

Obiectio. Conuincit, aiunt, ratio, & ipsa veritas, hæc omnia ita se habere, sed nouitates in philosophia & medicina, quas agitatis, mineralia & metallica remedia humanæ naturæ admodum contraria, quæ tractatis, antiquitati ignota, hoc est, quod impugnamus.

Responsio. Mundo introducere nouitates, impossibile est, sed introducta a creatore, perficere, alterare, permiscere & componere, docuit Hipp: (a) & arti concessum est sic linum, fit per varias alterationes carta; gramen per varias alterationes fit chiroteca; & etiam gluten; succus florum per alterationes fit mel, & hoc per alterationes hydromel, Lituanis potus suauissimus, vino Hispanico nil cedens; & tandem acetum, quod dein facile in aquam elementalem reuertitur. Frumentum, per alterationem fit aqua ardens; varia simplicia, in vnum congesta permixta & per

a nihil fit quod prius non erat, verum permixta & discreta alterantur lib. I de diata.

pe
T
ca
ta
pe
nō
lo
fin
cu
mi
qu
&
lu
ve
co
ele
P
D
C
A
R
Q
A

AD LECTOREM.

per fermentum alterata, fiunt
Theriaca. Sic post Hippocratem,
cassia, sena, mechoacanna, cremor
tartari, & infinita alia sunt re-
perta, quorum ille non meminit;
nō autem noua, studio saltem &
longa experientia, in vsum, non
sine fructu vocata sunt; adeo vt,
cum sapiente exclamare audea-
mus: nihil noui sub sole. Quic-
quid ergo Hippocraticus inuenit,
& obstetricia manu perficit, il-
lud à principio fuit; oculi autem
vestri non ita erant aperti, vt
cognoscerent ea.

Sed huic obiectioni, admodum
elegantè respondet Estienne
Pasquier.

Dicitur esse nouus nobis Pa-
racellus: ob idque
Crimen, in obscurum pellitur
exilium

At nouus Hippocrates, nouus
est Chrisippus, & ipsi
Romæ Asclepiades, tempore
quisque suo.

Qui noua damnetis, veteres
damnetis oportet.

Aut ista, nihil est, in nouitate,
noua.

Quo

*Nihil sub
sole nouum
nec valet
quisquam
dicere: Ecce
hoc recens
est Ecclesi:
ca. I. v. 10.*

PRÆFATIO

Quo ad mineralia & metallica remedia, neque hac nouiter in medicinam sunt introducta, sed ab antiquis. Theriaca enim compositum antiquissimum absq; calcitide planè inefficax esset.

Argentum.

Al Kermes, recipit lapidem lazuli, & aurum, metallorum perfectissimum, & nobilissimum. Idem Mesue, composuit pillulas ex eodem lapide, in melancholia, insania non inutiles, quas etiam recentiores, auro vel argento obducunt.

Argentum

Apud Lithuanos in Metropoli Vilna, noui Argenti fabrum hominem robustum, calibem, illiteratum, adeò tamen felicitis memoria, vt in lingua sibi vsitata, quicquid semel audiuerat, de verbo ad verbum ferè recitare nosset. Hic à iuvene, vsque ad 47. annum tunc temporis, quotidie (ab assuetudine existimo) sumpserat parum de argenti limatura, inter laborandum, sibiq; firmiter persuadebat huius vsus sibi memoriam auxisse.

Gemma.

Smaragdi, rubini, hyacinthi, nōne intrant in varias compositiones, quas cordiales nominamus?

Sub.

AD LECTOREM.

Sulphur in pulmonum affectibus quotidie præscribitur à Dioscoride, scriptore antiquissimo, laudatum. Sulphur.

Ferrum ab antiquis celebratur in splenis affectibus, quo & hodie non sine fructu utimur. Ferrum.
Apud antiquos aquæ minerales, in magna fuerunt veneratione, & nos quoque in casibus desperatis annuatim ad eas confugimus.

Sed quid de sale dicent? Sal.
que quo vita humana degere nequit: & quo in condiendis cibis utimur quotidie, est ne novum inuētum? aut habuerunt ne antiqui eius notitiam? At, non solum è mari, & fontibus excoquitur; sed insuper sunt montes & minere natiui salis solidi, marmoris instar, in quibus lapidinarum modo cæditur renascens: quas in Valachia, & prope Cracouiam ipse vidi, maiusque Regum vectigal, quàm vllius rei: quod tamen neque vegetabile, neque animale dici potest: Erit ergò minerale.

Sic ad externa: antiqui vnguenta, Emplastra, collyria & similia, non sine mineralibus, & metal-

PRÆFATIO

Plumbum. metallis composuerunt. Ex plumbo chimica arte cum aceto, composuerunt cerussam, pro vnguento, & Emplastro, quod album appellatur. Ex plumbo fit lithargyrum, ex quo fit Emplastrum triapharmacum, omnia hæc ab antiquis excogitata.

cuprum. Ex cupro & aceto, eadem arte, fit *Ærugo*, hæc intrat in vnguentum *egyptiacum*, à fusco colore sic dictum, etiam veterum inuentum. Sed quid in his recitandis tempus consumo: vetula quæque in Italia deridet huius artis persecutores, quòd sine ea nil quicquam inuenire illis possibile est ad capillum tingendum. Vnico verbo, quicquid præclari, & pulchri arte perficitur, ab huius antiquissimæ philosophiæ fundamento procedit, videntes hoc, vident, at tamen non cognoscunt. Hanc stupiditatem admiratus Senex dicit (submissa voce ridendo, se conuertens ad suos) Diuina mens edocuit, sua opera imitari, cognoscentes, quæ faciunt, sed ignorantes, quæ imitantur: Verba Hippocratis. Non igitur noua produ-
cere

*libr. I. de
diata.*

AD LECTOREM.

ere tentant Hippocratici chimi-
mici; sed antiquitate probatiss-
sima ab interitu reuocant.

Validissima autem remedia,
(a) obijcere pergunt, ex mercu-
rio, & antimonio, denotant igno-
rantiam chemicorum, quorum
usus abominabilis, & plerumq;
per os non assumuntur absque
vite periculo.

a quasi la-
pis arme-
nus, la. yli,
& argenti
vini inun-
ctio benigna
essent?

Ego verò ignorantiam non
miror, hanc obseruo in omnibus
professionibus, & presertim in
medicina, quam ab hac antiquis-
sima arte, originem sumpsisse
paulò post demonstrabo. Hinc mo-
tus Hippocrates (b) quod Me-
dicinam vocat omnium ar-
tium nobilissimam, sed pro-
pter ignorantiam eorum, ,
qui eam malè exercent, esse
omnium vilissimam.

b de lege

Ignorantiæ itaque est, om-
ne malum in medicina gene-
rare: hinc nullibi maior inuidia,
quàm inter hos, ab Hippocrate
alienos, & dissectos, quorū facies
eo crimine plerumque liuet, ad-
eò vt medicus nunc passim ludi-
brio expositus, comicis in face-
tias, & mundo in prouerbiū

PRÆFATIO

iuerit. Proh! ubi maiestas, qua
fulgebant olim apud suos Æs-
culapij; ubi decor, ubi existima-
tio & adlatria, quam tantoperè
committit, & commendat Hip-
pocrates(a)? Nostro seculo, vnus
vilipendit alterum, dicta & fa-
cta taxat, rixatur, à tergo con-
tradicit, quæ non intelligit, se
ipsum apud ignaram plebem ex-
tollit, sordida spe lucelli. Si enim
chimiæ principia: id est nature
instrumenta cum Hippocrate, ex
nostris furnis, pro medicina fun-
damēto didicissent, in tot errores,
& sectas medicina non abiisset,
nequè hodiè cessat diuisio; asur-
git enim secta tula, duplicem me-
dicinam statuens, chemicam scil.
& Galenicam, contra Senis de-
creta, qui vnā saltem docuit:
neque Galenus huius sectæ me-
minit; huic, Hippocratis & Gale-
ni dogmata nimis videntur pro-
lixā: Huiusmodi paucis regulis
contenti, instrumenta medicine
ignorantes, & canonici à plebeis
& mulierculis audire volunt, &
gaudent: quos tamen Galenus,
qui nulli sectæ erat addictus, do-
ctrina verò, & prudentia orna-
tissimus,

a de decen-
ti ornatus.

Superflua
discunt ne-
cessaria
ignorant.

AD LECTOREM.

tissimus, seruos appellat: omnes enim addiscere volebat, piscatores, & infimæ sortis alios homines, & plebeos, & imperitos alii. ali. de simp. pl: medic: sac. quando consuluit [a] (& quare Paracelso id vitio vertitur à Sennerto de cōsensu cap. 4. non solùm, vt Hippocratis sententiam (quem quoque non piguit, ex plebeis sciscitari, præceptionū libri princip.) ignorantiam scilicet ausugeret, sed vt verum à falso discernere posset. Cognoscebat enim solertissimus hic vir, egroto nihil calamitosius accidere posse, quàm medicina fundamētis substruere credulitatē, cogitationē, opinionem, incertitudinem, arenam, paludem, syrtem. Et licet Galeni tempore philosophia naturalis, quam nunc chimiam dicunt, inter paucos, sub silentij iuramento occultabatur, huius causa tamen, totam Aegyptum perlustrauit, vbi ars illa tempestate floruit: id confirmat summam viri curiositatem, & diligentiam: redux nimirum in patriam, diuersa rara phermaca ibidem accepta, inter amicos medicos distribuit, vt experientia

PRÆFATIO

confirmarentur; Sic de ignis mira
efficacia scripsit, de Theriaca
(a) ad Pisonem lectu dignam;
Summis laudibus extollit Aesc-
chiron Empiricum eius praece-
ptorem, à quo caneros vrere di-
dicit (b).

a Cap. 8.

b De simpl.
m. f. 18.

c Gale. laus.

Manebit itaque Galeno, viro
perspicacissimo sua gloria, cui
non minus quam Hippocrati, re-
uerentia, ut rerum bonarum om-
nium causis, ac principijs, debe-
tur.

Naturalis itaque philosophia
Hippocrati, quam nunc chymiam
vocant, est antiquissima, deriuat-
ur nimirum à Græco nomine,
αλς Hals, & χε'ο cheo: id sonat
salis fusio, seu liquefactio, hinc
surrexit nomen Alchymia, quasi
diceretur ars fundendi salia; &

Alchymia.

Erasmi er-
rorem notat
Ioan: Fr:
Mirand. de
Auro ca. I.

rectè. Natura enim ipsa fructum
producere non potest, nisi semi-
num salia interna (quæ ostendam
ad oculum) in terra liquecant;
semel autem liquefacta, vicissim
agunt in inuicem, & in plantam
assurgunt, ad suos fines; & tunc
à labore cessant: Spiritus enim
inquit Hippocr. (c) alter trahit,
alter protrudit, idem autem

c De dieta.

uterq;

AD LECTOREM.

uterg; facit, & in vtramq; partem tendit (crescit & vegetatur) & sic naturam hominis imitantur.

Semina autem iam à natura ad maturitatem deducta accipit philosophus chimicus, ab Hippocrate edoctus, & in illis considerat bina (salia) naturæ instrumenta, ignem scil. & aquam, hæc, arte, ad agendum compellit, liquando salia, iuxta naturæ legem, vt alchimia docet, fitque aliquid noui, quod prius non erat, vt exempli gratia PANIS; in illo rursus considerat Hippocraticus Philos. & chimicus naturæ instrumenta, quæ porro compellit obstetricia manu, & salia liquat, naturam scil. imitando, & iterum producit aliquid noui, quod prius non erat, idque vocamus ACETVM, in illo notat chimicus philosophus, ignem superare aquam, sic enim preceptore iubente (a) quod nullus sapor propria facultate præpollere debeat: acidum tunc suū cōerariū absument, & rursus diuidit, ignem ab aqua, fitque noua productio & est AQUA ARDENS

a Desprica
medicina.

PRÆFATIO.

DENS que postmodum occulta
artis ope in alcali fixatur. Et sic
pergit curiosus Hippocraticus,
permiscendo, & alterando, donèc
intentum assequatur. Tandem
ambo instrumenta, aut faculta-
tes, per repetitas salium fusio-
nes ad orbem reducit. Et licèt
ignoranti videatur Hippocrati-
cus hic noua produxisse, verum
non est, sunt enim antiquissima;
salia saltem toties refundit, quo-
ties illi Natura concedit, que
tamen vltra quartam reuolutio-
nem repetere non permittit, do-
ctorum (a) virorum testimonio,
& ratione sic distante: de quo
nunc satis,

Hanc salium, repetitam fu-
sionem, liquationem, & exalta-
tionem, ab antiquis Alchimie
nomine, dotatam: non solùm in
vegetabili, sed etiam in Minera-
li (b) regno, locum habere, in-
dicat Hippocrates (c) hac doctri-
na. Aurum operantes inquit:
tundunt, lauant, molli igne
liquant, forti enim non con-
flatur, &c. quo ostendit Hippo-
(d) ignorantiam, & inscitiam eo-
rum, qui scribunt chimiam exer-
ceri.

a Ioh. Dec.
Theor. 23.
Isac. Hol-
lan. & alij.

b Quæ or-
tus sui pa-
rentē nullū
aliū agnos-
cunt præter
Deum &
astra.

c Lib. I. de
diata.

d Galenus
e cōtra, me-
tallorū no-
titiā nō ha-
buit, argen-
tū viuū nō
cognouit.]

DA LECTOREM.

ceri, circa vilem metallorum, & mineralium fusionem, quasi hac molli igne liquecerent: contrarium fatebitur, qui vnquam vidit mineralia, metalla, & aurum fundi, aut liquari, quod sanè non requirit mollem, sed fortissimum ignem. Non itaque philosophus hic intelligit rudem hanc mineraliam, licet originem ab ea desumpsit, quod statim indicat claro & intelligibili exemplo. Homo ait: Frumentum tundit, lauat, molit, & vbi igne coxit, vtitur, & forti quidem igne in corpore (a) non conflatur, verum molli, ac lento.

a Ignis in corpore.

Mollis itaque erit philosophorum chemicorum ignis in extractione ex animalium, mineralium, & vegetabilium familia (Elixiria parua (b) neotericis): Omnia similia esse docet Hip: (c) dissimilia existentia. Quam primùm autem ignis, mollitudinis gradum excedit: non amplius est philosophorum, sed artium; tunc enim res, non promouentur, obstetricia manu, sed alterantur, docente id Magistro, citato libro.

b Isac, Bacher, Ripley &c.
c De diata

Quicumque igitur salia fundunt,

PRÆFATIO

dunt, aut molli, aut forti igne liquant, omnes dependent ab antiquissima hac chimica philosophia: ignorantiam itaq; crasse produunt, grauiterq; impingunt, iuxta Hip: qui Pharmacopœum ab hac arte excludunt: Cum enim vegetabilia tundit, succum exprimit, tunc profectò salia fundit: peregrina verò, & aliena, non eosdem mores habentia à regione protrudit (verba Hippoc.) cum verò liquata salia condensat cum saccharo in syrupum, tunc permiscet, & alterat: Sic & hominis natura, inquit Senex, & omnes artes cum humana natura communicant.

Si itaque natura precedit omnem artem, & ars imitatur eam, homo non erit sub Sole (a) qui chemicam, & salis fusoriam officinam in se non contineat, solus saltem Medicus Canonicus, qui Hippocratis dogmata, propter huius antiquissimæ artis ignorantiam odit, sese excipit, ignarissimus enim est huius diuinitus datæ scientiæ, adeòq; propter hunc ignorantem (b) Medicina reputatur inter omnes professiones

a Vide cap.
13. huius
libelli,

b Hipp de
lege.

AD LECTOREM.

nes vilissima: fundamentū enim,
quæ pedem figat, non habet: de
quo ait Seneca, Semper discens,
at nunquam ad veritatem
perueniens.

Hinc factum est, quod Gale-
nus (a) nobis Hippocratem, om-
nium bonorum Ducem, locuple-
tissimis scriptis confirmat, & tō-
ties bonorum autorem suis res-
criptis proclamat, imò ad nomi-
nis eternitatem commendat, con-
secratq;. Hæc iusta Galeni sen-
tentia me mouit, vt nunquam,
donèc vixero, aliam in medicina
adhibendam, quàm Hippocratis
doctrinam, non nisi cum ipsa na-
tura interituram, censeam.

Addo, si quis querat ex nostris, cur
antiquissimam Hipperaticam doctri-
nam à magnificis dominis decans eie-
ctam, & tanquam nefandum quod-
dam, reprobata, rursus recudendam
curem: atq; pretiosam margaritam
dictis dominis projiciam? Huic ità res-
pondeo, licet enim latrans, stolidum,
atq; ignarum vulgus vetustissimam
hanc doctrinam à veneranda antiqui-
tate pluribus triumphis nobilitatam
non intelligat, neque intellecturum sit:
nihilominus à prudentibus doctis, atq;
eruditis ità fuit desiderata, vt libellus
hinc indè multoties fuerit recusatus;
ast

a Ad Glau-
conem ini-
tio. & lib.
I. de vena
sect. aduer-
sus Erasi-
strat.

PRÆF. AD LECT.

ast cum tandem ad me redierit, vix præ errorum multitudine pro meo opere agnouerim, & præsertim quia Nobilissimi, experientissimi, atq; excellentissimi viri, Dominus Guernerus Rolfinchius, atq; D. Ioannes Theodorus Schenkius medicina professores Celeberrimi in Accademia Ienensi non solum studiosa iuuentuti recommendarunt, sed insuper etiam publica Cathedra eam dignati sunt. Est que altera Causa, quòd antiquissimam doctrinam studiosorum amore & gratia denuò correctiorem, emendatiorem, atq; auctiorem in lucem emittere decreuimus.

